

IV Duminică din Post – 15 martie 2015

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pentru ca lumea să se mântuiască prin El
Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Ioan 3,14-21

În acel timp, Isus îi spuse lui Nicodim:

14 Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, **15** pentru ca oricine crede în el să aibă viața veșnică. **16** Într-adevăr, [atât de mult] a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică. **17** Pentru că Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin el. **18** Cine crede în el nu este judecat, însă cine nu crede a fost deja judecat pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu. **19** Aceasta este judecata: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. **20** Căci oricine face [fapte] rele urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu-i fie descoperite faptele. **21** Însă oricine face adevărul, vine la lumină ca să se vadă că faptele sale sunt făcute în Dumnezeu”.

În dialogul cu fariseul Nicodim, conducător al Iudeilor, Isus se referă la un episod cunoscut din istoria lui Israel pe care-l găsim în cartea Numerilor.

La capitolul 3, versetul 14 evanghelistul scrie: **Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustiu**; șerpi au fost trimiși de Dumnezeu pentru a pedepsi poporul după schema clasică de ”pedepsă – mântuire/iertare”. În Isus, în schimb, este doar mântuire.

Tot așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, Isus se referă la moartea sa în viitor pe cruce și vorbește de Fiul Omului, adică omul care are plinătatea condiției divine.

Pentru ca oricine crede în el să aibă viața veșnică, a crede în Fiul omului înseamnă să aspire la plinătatea umană care strălucește în acest Fiul al omului.

Pentru prima dată apare în această evangheliie tema atât de dragă evanghelistului, adică aceea a vieții eterne. Viața eternă nu este, așa cum învățau fariseii, un premiu în viitor pentru un comportament bun avut în prezent, ci o calitate de viață deja din prezent. Și se numește **eternă** nu atât pentru durata sa fără sfârșit, ci pentru calitatea sa indistructibilă.

Și această viață eternă nu se obține în viitor, ci o avem deja. Oricine aderă la Isus, deci aspiră așadar la deplinătatea umană care strălucește în Isus.

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, Dumnezeul lui Isus nu este un Dumnezeu care cere, ci un Dumnezeu care oferă, care ajunge chiar să se ofere pe sine însuși, **ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică**.

Viața eternă nu se obține, așa cum învățau fariseii, respectând legea, care este un cod extern omului, ci aderând la Fiul Omului. Iar Isus apare aici ca darul de iubire a lui Dumnezeu pentru umanitate. Dumnezeu este iubire - care dorește să se manifeste și să se comunice. Și Isus este expresia maximă a acestei manifestări și comunicări a lui Dumnezeu. **Pentru că Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea**, și cu atât mai puțin să o condamne.

Din nou aici Isus se adresează unui fariseu, distruge așteptările unui mesia judecător al poporului. Deci Fiul nu a venit să judece lumea, **ci ca lumea să fie mântuită prin el**. Dumnezeu este iubire și în El nu există nici judecată nici condamnare, ci există doar oferta de viață.

Cine crede în el nu este judecat, cine crede în El nu merge spre nici o judecată, **însă cine nu crede a fost deja judecat**. Este omul care se judecă. Dar să vedem de ce ... **pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu**. Este omul care se judecă refuzând iubirea pe care Dumnezeu i-o oferă; cel care se împotrivește vieții rămâne mort.

Și de fapt Isus continuă, **Aceasta este judecata: lumina a venit în lume**, lumina este imaginea vieții, **dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele**.

Cine asuprește oamenii nu va accepta niciodată un mesaj care apoi să-l conducă să servească. Dar ceea ce este important aici este că Isus - vorbind unui fariseu, observant al legii, al doctrinei – se referă la opere, nu la crez sau la ortodoxie.

Nu este doctrina care ne separă de Dumnezeu, ci este comportamentul. De aceea Dumnezeu nu oferă doctrine, ci plinătate de viață. **Căci oricine face [fapte] rele urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu-i fie descoperite faptele**. Isus se referă la ceea ce este experiența comună. Infractorul, cel care se comportă rău, nu iubește reflectoarele, nu iubește lumina, ci se ascunde în întuneric. Ei bine în fața unei oferte plină de lumină, cine face răul se retrage și mai mult în întuneric și rămâne încătușat.

Însă oricine face adevărul În opoziția față de **a face răul**, Isus vorbește de **a face adevărul**. Adevărul nu trebuie crezut, devenind o doctrină, ci trebuie făcut. Iată de ce Isus în această evanghelie nu va spune că El are adevărul, ci că El este în adevăr. Cine are adevărul, dreptatea, pe baza acestui adevăr, a acestei doctrine, se simte în grad să judece, să condamne și să se despartă de alți; diferit de cine este în adevăr. Ce înseamnă în schimb **a fi în adevăr**?

Dacă este în opoziție cu **a face răul**, a fi în adevăr înseamnă **a face binele**, de a intra în dinamismul creator a lui Dumnezeu care iubește creatura sa și vrea ca binele creaturii sale, binele omului, să fie valoarea cea mai importantă din existența fiilor săi. Deci **cine face adevărul**, înseamnă cel care a pus binele omului ca valoare principală din existența sa, **vine la lumină**, cu cât iubește mai mult cu atât persoana devine mai luminoasă pentru că strălucește cu aceeași lumină a lui Dumnezeu. **Ca să se vadă că faptele sale sunt făcute în Dumnezeu**.

Operele sale sunt făcute în Dumnezeu pentru că Dumnezeu este cel care face binele omului. Deci ne invită să facem adevărul, de a intra în același dinamism al său creator care pune binele omului ca valoare absolută. Cine are adevărul se desparte de alți; cine este în adevăr se unește și comunică viață tuturor.